

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaaf dan henen, onderrijft al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 22.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
15 November.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1900.

Een en zeventigste halfjaarlijksche Conferentie der kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen.

Gehouden te Salt Lake City Oct. 5, 1900. Redevoering van
President LORENZO SNOW.

Broeders en Zusters. Ik gevoel mij zeer verheugd om het voorrecht van dezen morgen met u te vergaderen en over alzulke dingen te denken en te spreken, welke op onzen tegenwoordigen toestand betrekking hebben en welke onze toekomstige vooruitzichten verzekeren mogen. Toen dit Evangelie, deze grondbeginselen, welke wij aangenomen hebben, tot ons gehoor kwamen in de verschillende landen en onder de volken alwaar zij ons gevonden hebben, openden zij voor ons natuurlijker wijze zekere vooruitzichten — vooruitzichten welke betrekking hebben op den tegenwoordigen tijd en tot dingen van den tegenwoordigen tijd, welke van het grootste belang zijn, in betrekking tot onze tijdelijke zaligheid en wederom, vooruitzichten in betrekking tot de toekomst. Wat zou de uitkomst zijn van het onderhouden der geboden van God; wat zouden de gevolgen wezen, wanneer wij die dingen vervuld hebben welke van ons verlangd worden; wat zouden de gevolgen zijn in het leven hiernanaals?

Nu, wat onze tijdelijke voordeelen en vooruitzichten betreft, die moeten voorzeker veel verhevener zijn, in verhouding tot die welke voor ons waren, vóórdát het Evangelie ons bereikte; voordat het aanbod van zaligheid ons ooren bereikt.

In de dagen van Noach werd het Evangelie, hetwelk wij aangenomen hebben, bekend gemaakt aan het volk van dat geslacht en dezelfde vooruitzichten welke aan ons aangeboden worden, waren

aan hen aangeboden, tijdelijke voordeelen, tijdelijke zaligheid en geestelijke verhooging en heerlijkheid; en de omstandigheden waren van dien aard dat elk mensch welke naar de stem van Noach luisterde, duidelijke bekendmakingen kon ontvangen, ja voldoende kennis, dat al hetgeen hij zeide van den Almachtige, van den Heer kwam.

Nu, toen wij deze grondbeginselen ontvingen was het naar ik veronderstel, zeer duidelijk voor ons, dat wij in werkelijkheid een verzekering ontvingen, de meest volkomen verzekering, dat hetgeen tot ons gezegd was, werkelijk van den Heer was. Dat de personen welke ons deze grondbeginselen brachten, werkelijk van den Allerehoogste geïnspireerd waren. Ook de natuur en het karakter van het werk dat elk noodzakelijker wijze zou hebben te volbrengen. De omstandigheden welke ons zouden omgeven en moeilijkheden en verzoeken waaraan zij blootgesteld zouden worden, zou een volkomen begrip vereischen, niet door de onderwijzingen van die personen, welke aan hen deze grondbeginselen mededeelden. Doch werkelijke bekendmakingen en verzekeringen, welke van den Heer zouden komen, hetzij door een buitengewoon geloof of door een volkomen verkrijging, natuurlijk en geestelijk, van den Heiligen Geest — een doop des Heiligen Geestes, gelijk als in vroegere dagen aan diegenen beloofd was, welke het Evangelie zouden ontvangen.

Ik durf zeggen dat de menschen, welke dezen ochtend voor mij zijn, geleerd hebben dat het bepaald noodzakelijk was om een volkomen begrip te hebben, een volkomen wetenschap, welke van den Heer zou komen, dat hetgeen zij ontvangen hadden en waarvoor zij opofferingen hadden gemaakt. Het was noodig zeg ik, om een volkomen begrip te hebben en een begrip dat alleen van den Heer kon komen. Het zou niet voldoende zijn om het Nieuwe Testament door te bladeren en te zien dat deze grondbeginselen in overeenstemming waren met die, welke de apostelen van ouds predikten, doch deze wetenschap moest rechtstreeks van den Heer komen. Nu, ik zeg dit, opdat indien eenig mensch, eenig heilige der laatste Dagen, welke nog niet tot die kennis gekomen is en niet duidelijk kon zien of begrijpen dat de grondbeginselen, welke wij omhelst hebben, grondbeginselen van zaligheid, verhooging en heerlijkheid zijn en dat wel rechtstreeks van den Heer, dan is de tijd voor de deur, om deze zekerheid te ontvangen.

Wij zijn nog niet met onze werken gereed, ofschoon wij al reeds vele volbracht hebben, welke een groote beproeving of verzoeking voor ons geweest zijn en wellicht tot sommigen van ons van dien aard, welke bijna tot een genegenheid leidde om ons af te wenden van de grondbeginselen welke wij hadden ontvangen.

De beproevingen, de verzoeken zijn voor velen van ons volk groot geweest en meer of minder voor allen van ons. Het schijnt mij de natuur van het Evangelie des levens te zijn. Het schijnt dat de Heer een proef van onze zijde verlangt, iets om te bewijzen dat Hij op ons kan vertrouwen, wanneer Hij iets voor

zijn belang van ons zou verlangen om te doen. De rede is, dat de toestand waarin wij in de toekomst geplaatst zullen worden, wanneer de tijd voorbijgaat, als de eeuwigheid nadert en als wij ons in eeuwigheid voorwaarts bewegen langs de lijn van ons bestaan, wij in zekere toestanden geplaatst zullen worden, welke groote opoffering vereischen zullen in het belang der menschheid, in het belang van den Geest van God, in het belang van Zijn kinderen en van onze eigen kinderen, in de komende geslachten tot in eeuwigheid.

Jezus Christus, de Zoon van God, was eens in een conditie geplaatst, dat het de grootste inspanning vereischte ten einde datgene te vervullen, wat noodig was voor de millioenen van de kinderen van God. Het vereischte de uitoefening van de grootste inspanning en standvastigheid, voordat de zoon van God dit oordeel, het offer, kon doormaken, hetwelk noodig was.

Ik geloof dat Zijn Vader hem onderwezen had, Hem door zulke tooneelen had doen gaan, welke van een zeer ernstigen aard en van groote beproevingen waren en Hij wist juist waarop Hij staat kon maken vanwege de feiten welke door Zijne ondervindingen getoond en geïllustreerd geworden waren. Van tijd tot tijd plaatsen wij hier mannen in positie, als Presidenten van Conferentiën, als Bisschoppen van wijken. Soms wordt het van ons verlangd om in overweging te nemen, wie wij zullen aanstellen, over deze of gene Conferentie van Zion, om over ons te presideeren.

Wellicht zijn er veertien duizend leden, heiligen der laatste Dagen in die Conferentie of wellicht vijftien of twintig duizend en de voorspoed van het volk van die Conferentie, tenminste tot in zekere mate, hangt van de bevoegdheid van dien President af.

Welnu, hoe kunnen wij besluiten om een juiste keuze te maken? Hoe kunnen wij besluiten om een wijze keuze te doen in het plaatsen van de verantwoordelijkheden op een man, welke wij voorstellen deze positie te nemen? De lieden der Conferentie hebben daar veel belang bij; zij wenschen een goeden man; zij wenschen een wijzen man; zij wenschen een man welke bij dag en bij nacht wil denken hoe hij hen 't best kan doen vooruitgaan, hen gelukkig maken, hen in aangename omstandigheden plaatsen, hen vooruit doen gaan. Wij zien rondom ons een man te vinden waarvan wij gevoelen dat hij door en door belang stelt in het volk en welke een wijs en een goed man is en het is wel, dat wij zulks doen zouden. Het is ons werk naar het belang der heiligen te zien en om zulke mannen voor hen te plaatsen om naar hunne belangen te zien en welke getrouw in hun roeping en onbaatzuchtig zijn. En welke hun tijd in geen andere richting besteden willen, dan die welke op den algemeenen vooruitgang betrekking heeft van diegene, waarover zij geplaatst zijn en over hebben te waken. Wel, is het mogelijk, dat wij soms eens een fout maken en de verkeerde persoon krijgen? Is het mogelijk? Wel, gij zoudt wellicht de rechters zijn. Doch ik kan met zekerheid een ding zeggen, dat wij onze beste krachten inspannen om den juiststen

man te vinden. Hoe doen wij zulks? Wel wij zenden ongeveer achttienhonderd zendelingen tot de natiën der aarde. Wij houden ongeveer dat aantal onder de verschillende volken. Wij stellen wijze mannen hier te huis aan, wij plaatsen groote verantwoordelijkheden op hen, groote verantwoordelijkheden. Wij beschouwen de geschiedenis van dien man. Deze man was misschien een bisschop. Wel, hoe handelde hij en hoe vervulde hij zijn plichten als Bisschop? Wijdde hij zijn tijd aan het belang der menschen van zijn gemeente of trachtte hij zichzelf rijk te maken? Waren zijn gedachten gewijd, om datgene te doen, waartoe hij in staat was voor zichzelf en om zijn persoonlijk belang te vermoederen en dat van zijn vrouw en kinderen en veronachtzamede lieden van zijn gemeente? Hoe is het? Wel, wij zoeken zekerheid. Wij verkrijgen de geschiedenis van dien man, zijn vroegere ondervindingen. Hij heeft verschillende roepingen hier en daar gehad. Gehoorzaamde hij aan die roepingen? Was hij als zending geroepen om zijn vrouw en kinderen te verlaten en tot de natiën der aarde te gaan en daar te verblijven voor twee, drie of vier jaar, nadat het geval mocht zijn? Ging hij of zeide hij: O neen, ik zou wel gaarne wenschen te gaan, doch mijn omstandigheden zijn niet zoo aangenaam of voordeelig als zij moesten zijn, om zulks onder zulke aangelegenheden te wezen, ten einde in staat te zijn om te gaan; ik kan niet zeer wel gaan en mijn familie verlaten.

Maakte hij zulke verontschuldigungen en hoe is hij geweest gedurende het pad zijns levens, voor de laatste jaren of voor vele jaren naar dat het geval moge zijn? Wij oordeelen den man niet altijd naar zijn uitzicht of zijn voorkomen; niet altijd door hem te hooren prediken doch wij oordeelen hem naar hetgeen hij gedaan heeft of door hetgeen dat hij in gebreke is gebleven om te doen. Dat is juist hetgeen wat de Heer met u en mij voornemens is te doen. Wij zullen geoordeeld worden naar hetgeen dat wij gedaan hebben of hetgeen wij nagelaten hebben om te doen gedurende den tijd van onze ondervinding.

Toen Jezus voor het feit stond om voor anderen te lijden of niet, toen hij voor hem het kruis zag met de onmiddellijke vooruitzichten om er opgeplaatst te worden en om die kwellende folteringen te ondergaan welke hij anderen had zien ondergaan, toen faalde als het ware zijne natuur en hij zeide: „Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van mij voorbijgaan”.

Dat is de wijze waarop hij tot den Heer sprak. Doch desniettegenstaande zeide hij: „Doch indien niet, niet mijn wil geschiede maar de uwe”. Alzoo werd Hij aan het kruis genageld en onderging die kwellende folteringen. Veronderstellende dat hij gefaald had, de natiën der aarde en het volk des Heeren, zijn zonen en dochters zouden niet in dien toestand geplaatst geworden zijn, om dat voorrecht te hebben wat gij en ik heden heb. Zij zouden om het minste te zeggen, daartoe voor een langen tijd niet in staat geweest zijn. Natuurlijk zou de voorzorg gemaakt

zijn en het werk van den Almachtige zou mede voortgegaan zijn, doch aldaar zou een oponthoud plaats gehad hebben. Doch de Heer wist juist waarop hij rekenen kon en daarom verkoos Hij Zijn Zoon, onzen Zaligmaker Jezus Christus en hij wrochtte dat groote werk van Verlossing voor de menschelijke familie, voor de levenden en dooden. *(Wordt vervolgd).*

Uw wil geschiede.

De Apostel Paulus leert ons in een zijner brieven: Laat al uwe begeerten, door bidden en smeeken, met dankzegging, bekend worden bij God. Hieruit blijkt ons, dat wij alles wat wij gaarne zouden wenschen, welke kleinigheden het ook mogen wezen, in het gebed bij onzen Hemelvader kunnen bekend doen worden. Wij zouden evenwel niet denken dat ieder gebed dadelijk verhoord zal worden en wij al onze wenschen vervuld zullen zien. Het wordt verhaald van een' zekeren monnik die eens een boompje had geplant, dat hij aan den avond van dien dag aan den Heer bad of het dien nacht zou mogen regenen, daar de regen op het pas geplante struikje weldadig zou werken. De Heere verhoorde het gebed en schonk dien nacht een verkwikkenden regen. Een volgende keer bad onze monnik om zonneshijn en zoo vervolgens om alles wat hij dacht dat zijn plantje op de verschillende dagen noodig had. De Heere verhoorde ook toen zijne gebeden. Nu gebeurde het dat onze bidder, overwegende dat een weinig koude voor ieder schepsel, zoowel plant als mensch of dier, versterkend is, op zekeren keer in het gebed verzocht om een weinig vorst. Zijne bede werd verhoord, doch ziet, de koude was *niet* goed voor het boompje en de monnik vond het des morgens dood gevoren. Hij klaagde zijnen nood aan eenen broeder en deze zei: „Ook ik plantte eens een boompje, doch bad niet om datgene wat ik dacht dat goed was voor mijn plant, maar liet dat aan den wijzen Schepper over en zie wat een prachtige boom het thans is!”

Moge het verhaal niet historisch zijn, de leering die het bevat is schoon. Wij menschenkinderen weten niet altijd wat noodig en nuttig voor ons is, al denken wij dit misschien wel eens. De wijze Hemelheer weet wat juist goed voor ons is en zal ons geven naar onze behoeften. Het is onze plicht Zijnen wil te eerbiedigen en als ons dit ook maar even moeielijk zou vallen, dan moeten wij bidden om kracht te mogen ontvangen om in 's Heeren wil te berusten. Het beginsel dat de leid-ster van het leven van onzen Heiland was, „Vader, niet mijn wil, maar Uw wil geschiede”, moet ook onze leid-ster worden. Daarom, laat ons *al* onze begeerten, hoe gering ook, bij den Heere bekend doen worden, doch laat onze gebeden doordrongen wezen met de gedachte: „Uw wil geschiede”. De wijze Schepper zal ons pad wèl bestieren en Hij zal ons de kracht niet onthouden om datgene te kunnen dragen, wat Hij op ons legt, om altijd te berusten in ons lot, zooals Hij dat beschikt.

Teekenen der laatste Dagen.

Onder de verschillende beloften welke de Heer aan zijne Ouderingen in de laatste dagen gedaan heeft, is, dat na hun getuigenis de getuigenis van aardbevingen, en de stem des onweders, en het licht van den bliksem, en van het buiten de oevers treden der zee, komen zou; als zijnde een gevolg ervan dat alle dingen in beweging zouden zijn. En dat het hart des menschen zou bezwijken; want vrees zou over al de volken komen. Deze teekenen zouden zijn, als de voorbereiding, voor de wederkomst van den Zoon des menschen; en onder diegenen welke oogen hadden om te zien en ooren hadden om te hooren en harten om te verstaan, zouden deze waarschuwingen voorbereidingen zijn voor de machtige gebeurtenissen, welke spoedig zouden volgen.

De laatste jaren hebben voorzeker de vervulling van vele dezer voorspellingen gezien.

De bewijzen dat deze dagen voorzeker de laatste zijn, vermenigvuldigen aan elken dag. Slechts eenige dagen geleden werd een der voornaamste steden, in de golf van Mexico letterlijk van deze aarde afgeveegd, door het buiten de oevers treden der zee. Heden is de stad Galveston een uitgestrekt modderig beender-huis; duizende lichamen van dooden — hoevele heeft niemand nog met juistheid kunnen berekenen — zijn over de plaats der eenmaal bloeiende stad en hare omgeving verspreid. Voorzeker de harten der menschen zijn krank geworden en zijn bezwaken, niet slechts alleen vanwege de verwoesting welke zij gehoord en gezien hebben, doch van vrees wanneer en waar het volgende bezoek des toors zal komen!

Geheime vereenigingen vermeerderen in aantal en in macht — een gevaar en een teeken welke, van den beginne, aan de heiligen der laatste Dagen bekend gemaakt is, en waartegen zij gewaarschuwd zijn. Jaar op jaar nemen deze vereenigingen in macht en stoutmoedigheid toe, en de moeilijkheden door hen ontstaan, worden duidelijker.

De verstandhouding tusschen werkgevers en arbeiders wordt van dag tot dag meer gespannen, en dit zelfs in tijd van vrede en voorspoed, en daarbij is een voortdurend gevaar van het uitbreken van geweld. Een algemeene botsing tusschen deze twee standen, zoodanig als ieder oogenblik kan plaats hebben, zou zoo verschrikkelijk zijn en zoo uitgestrekt in hare gevolgen, dat er geen gelijkenis van in de geschiedenis kan gevonden worden. Zelfs de opstand van slaven tegen hun meesters, waarvan de verslagen van het verleden ons sommige voorbeelden geven, en hetwelk een groote, gruwelijke en hevige strijd was, geeft slechts een flauw begrip van hetgeen deze strijd der standen kan worden, vanwegen de sterkte en organisatie der beiden partijen en van de gevoelens van bitterheid welke in hun harten ontstaan zijn. De gedachte, wat de toekomst van deze dingen mag brengen, voegt een andere vrees bij die welke de gedachten der menschen

drukken. Indien tot de vrees en het voorgevoel welke de menscheid gevoelde voor de woede der elementen, de gevoelens gevoegd worden, dat het volk van vele beschaafde natiën thans wandelende is op de dunne korst van een sluimerende maatschappelijke vulkaan zoo zal het gemakkelijk gezien worden, hoe de harten de menschen zullen bezwijken en hoe zij heen en weder loopende gevonden zullen worden tot het zoeken van een plaats voor veiligheid, welke zij niet weten hoe zij die vinden zullen.

Juvenile Instructor.

Het lot van het Heelal

Onlangs is een boekwerk uitgegeven door Professor Alfred H. Fison, getiteld: „Laatste vorderingen in sterrekunde”, waarin de schrijver het waarschijnlijk lot van het heelal bespreekt. Zijn besluiten zijn meer of minder verwonderingwekkend. Hij denkt dat het leven van elk systeem in het heelal ten laatste tot een einde moet komen en dat deze levenstijd afhankelijk is van de hoeveelheid en grootheid van de zon, waarvan het afhankelijk is. Hij verklaart dat de zonnen buitengewoon verhitte en lichtgevende lichamen zijn welke zullen ophouden licht te geven, wanneer zij afgekoeld zijn. Om deze bewering te staven verwijst hij naar het feit, dat er thans een ontelbaar getal doode zonnen bestaan, welke door het heelal verspreid zijn en komt tot het besluit, dat dit ten laatste het lot van alle zal moeten zijn.

Wetenschappelijke mannen hebben sedert langen tijd een gelijke veronderstelling verdedigd. Doch de gedachten van Professor Fison schijnen een weinig verder te gaan dan die van anderen, welke in dezelfde richting gegaan zijn. Hij ontkent dat in zooverre als bekend is, er een centraal middelpunt is, waarom alle de systemen van werelden zich rondwentelen. Hij denkt, dat zij in de ruimte naar toeval rondsnelen en dat de uitdooving van hun licht slechts een kwestie van tijd is. „Gelijk æon, æon opvolgt” zegt hij, „en als nieuwe nebulae in uitdooving de ruïnen, waarvan zij gevormd zijn opvolgt, zoo wordt het heelal armer in arbeidende werkkraft; en daar schijnt, voor zooverre als natuurlijke wetenschap de processen der natuur vertolkt, geen ontkoming van de schildering van een vermeerdering van werkloze stof, als de laatste herinnering van een glorierijk heelal van zonnen”. Met andere woorden, hij voorspelt dat de onmetelijke ruimte ten laatste niets anders bevatten zal dan slechts doode werelden, welke in de chaos teruggezonden zullen zijn, waaruit zij in het leven geroepen werden.

Het zal opgemerkt worden, dat de wetenschappelijke studie van het heelal, stap bij stap de bevestiging voortgebracht heeft van de waarheid, welke het eerste door geïnspireerde mannen is bekend gemaakt, dat de hemelen en aarde welke nu zijn, zoo zeker vergaan zullen, als de persoonlijke vormen van leven voor een korten tijd ontstaan en daarna uit het gezicht verdwijnen. In vroeger tijd dacht men dat de werelden voor altijd blijven

zouden gelijk zij van den beginne af geweest zijn. Thans stemt de wetenschap en de Heilige Schrift volkomen overeen, betreffende het voorbijgaan zelfs der hemelen, gelijk het vergaan van een kleedingstuk.

Indien de wetenschap echter daarbij voegt, dat het leven in het heelal geheel uitgedoofd zal worden, zoo neemt zij een te haastig besluit. Het is zeer goed om te zeggen, dat in het begin der schepping stofdeelen zich bevonden en dat één van hen zich in beweging zette, en dat op deze wijze nebulae gevormd werd, waarvan de werelden geboren werden, doch tenzij dat daar toegevoegd wordt dat er een verstandelijk wezen was, bezittende macht -- een Almachtige God -- zoo is het buiten het menschelijk begrip, hoe een stofdeeltje zich ooit in beweging kon zetten. Om te zeggen, dit kwam door „kracht”, is geen verklaring. Want de wetenschap weet even weinig van „kracht” als van atomen. „God” is de eenige verstandelijke verklaring welke voor het bestaan der werelden gegeven wordt.

Doch indien dit erkend wordt, zoo volgt daaruit dat algemeene dood niet het einde van de werelden zal zijn. Zal God sterven? Of zal Hij zijn werk in het heelal eindigen? Zoo niet, zoo moeten wij aan een opstanding onder werelden, zoowel als van menschelijke wezens denken. Werelden en systemen van werelden mogen sterven, nadat zij de maat hunner schepping vervuld hebben, doch de stoffen blijven en wanneer zij door de scheppende Macht noodig zijn, zoo zullen zij zekerlijk gebruikt worden. De Heilige Schrift maakt ook bekend, dat wij een „nieuwen hemel en een nieuwe aarde” kunnen verwachten en de wetenschap zal slechts haar veilig besluit vinden, indien zij in overeenstemming is met dit heerlijk vooruitzicht.

Een studie van het heelal is van het grootste belang. Het kan waarlijk gezegd worden, dat zonder ware kennis van de zichtbare wereld, er geen kennis van den Schepper kan zijn. Theologie is zeer nauw met de wetenschappen verbonden. Openbaring in de vroege geschiedenis der menschheid maakte vele verborgenheden van het heelal bekend. Zonder dit zou Abraham wellicht nooit door zijn geloof „de vriend van God” geworden zijn. De zichtbare wereld is het werk van Gods handen. De zichtbare voorwerpen zijn de belichaming van Zijn ideeën. Zijn karakter wordt daaruit gekend, juist als het karakter van den schilder door de werken zijner kunst of de dichter door zijn zangen gekend wordt. Valsche Theologie schoot wortel in de eeuwen toen de wetenschappen veronachtzaamd werden. Waarheid betreffende God is op aarde hersteld geworden in een eeuw van wetenschap en onderzoek en het is de onnoemlijke tevredenheid van de geloovigen, dat elk gevestigd feit, aangaande het heelal, slechts de leeringen van ware Theologie bevestigd.

De Siter.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

S. Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Urim en Thummim.

Gedurende de dagen van Christus en die der Apostelen scheen het helder licht der Openbaring onder de menschenkinderen. Engelen daalden neder en verschenen aan Zacharias, Maria en Joseph, bevrijdden Petrus uit de gevangenis en deelden aan Cornelius, den hoofdman mede, wie hen den weg tot zaligheid bekend kon maken. Visioenen werden getoond aan Paulus, Stefanus, Johannes en vele anderen. Zieken werden gezond, blinden ziende gemaakt, dooden opgewekt en het Evangelie des koninkrijks gepredikt. Het welbehagen van God in de menschen werd aan de getrouwen en gehoorzamen duidelijk kenbaar gemaakt. Niettemin is het klaarblijkelijk dat voor al deze zegeningen, de Heer een geordenden weg had, waardoor deze voorrechten gegeven werden.

Doch indien wij veronderstellen zouden, dat deze gaven nimmer te voren op aarde gesmaakt waren, dan zouden wij ons grootelijks vergissen. Neen, de goedheid des Heeren is van eeuwigheid tot eeuwigheid en bestond bijgevolg al reeds in de dagen van ouds. De hemelsche zegeringen, in de dagen der Apostelen genoten, waren reeds in vroegere tijdperken op aarde. God sprak met Adam en Enoch wandelde met Hem; Abraham, Daniël, Jesaja, Ezechiël aanschouwden met hunne oogen en hoorden met hunne ooren, datgene wat de Heer hun God in visioenen bekend wilde maken. Engelen daalden van de hoven der heerlijkheid, in hunne onsterfelijkheid neder en verschenen aan Abraham, Loth, Jakob, Josua, Gideon en David. Bovendien weergalmden de klanken van de stem der profetie lang voor de dagen der Apostelen. Adam, Enoch, Mozes, Jesaja, Ezechiël, Maleachi en een menigte van mannen Gods hadden de toekomst, door de gave en kracht Gods, welke met hen was, ontsluitend. Doch gelijk het heldere zonnelicht door de wolken van het opkomend onweder verduisterd, den azuurblauwen hemel in een grauw en donker kleed hult en het lieflijk aangezicht der zon voor het menschelijk oog verbergt, zoo trokken de wolken van zonden en ongehoorzaamheid samen en verduisterden de met goddelijke gaven verhelderde horizon der geloovigen. Het licht, het heil en de getuigenissen welke deze gaven met zich brachten, hielden op. En gelijk na de dagen van den profeet Maleachi tot kort voor de geboorte van Christus, het geluid der profetie verstomde, het visioen verduisterd werd en engelen ophielden op het oostelijk halfroond dezer wereld aan de menschen te verschijnen, zoo ook na de dagen der Apostelen trokken de wolken van ongehoof, zonde en dwaalleeren te zamen en verhinderden deze hemelsche gaven hun glans nog langer aan de menschen mede te deelen.

Wederom bedekte duisternis de volken en donkerheid het aardrijk. Het licht dat in de duisternis had geschenen, doch door hetzelfde niet begrepen was, werd wederom den menschenkinderen onttrokken.

Doch niet voor altijd. Het was niet het voornemen des Allerhoogsten om deze aarde met een ban te slaan. De volheid der heidenen ging in. De Engel, op bevel van God drong tot deze aarde door, brengende het eeuwig Evangelie en het bevel weerklonk: „Vreest God en geeft Hem de heerlijkheid, want de ure van zijn oordeel is gekomen”. Verzegelde geschriften werden afgeleverd, het priesterschap hersteld, gaven en zegeningen wederom gegeven. En alles wat de mensch noodig had, om een profeet, ziener en openbaarder van den Zoon des menschen te wezen, werden aan den sterfelijken mensch toevertrouwd. De Urim en Thummim, gelijk Aäron in zijn priesterlijk ambt gebruikte, (Exodus 28:30) en waardoor David God vraagde en antwoord ontving, (Daniël 30:7 en 8), was wederom onder de menschen.

Op Zaterdag 22 September 1827, ontving Joseph Smith nabij Palmijra, New-York, de Urim en Thummim, zoowel als de gouden platen, welke onder toezicht van den engel Moroni geweest waren. De moeder van Joseph, Lucy Smith, geeft de volgende beschrijving van de Urim en Thummim. Zij bestaat uit twee gladde, driehoekige diamanten, in twee glazen gezet en deze glazen gezet in zilveren bogen, die met elkander waren verbonden, veel gelijkende op ouderwetsche brillen, doch veel grooter (Reminiscences of Joseph Smith, bladzij 24).

De Nephieten noemden dit instrument vertalers, omdat het, op het gebod des Heeren gebruikt werd, oude geschriften te vertalen, en was van geslacht tot geslacht overhandigd geworden en door de hand des Heeren bewaard. (Boek van Mormon, Mosiah 8:13-19 en hoofdstuk 28:12-20). De persoon welke de Urim en Thummim bezat werd een ziener genoemd.

In de donkere eeuwen was het gebruik en het bestaan van de Urim en Thummim een onbekende zaak en zelfs heden wordt door verschillende christelijke genootschappen niet gedacht, dat het bezit van dit instrument noodig is. In Mozes' tijd echter was het van groot nut en op gebod van God aan Aäron gegeven, gelijk in Leveticus 8:7, 8 geschreven staat. „Ook deed (Mozes, Aäron) den efod aan en gordde dien met de kunstlijke riem des efods en ombond hem daarmede. Voorts deed hij hem de borstlap aan en voegde aan de borstlap de Urim en Thummim, volgens het gebod van God! Waartoe de Urim en Thummim gegeven was, blijkt uit dit hoofdstuk niet; in Exodus 28:30 wordt gezegd, dat hij met de borstlap op het hart van Aäron moest wezen, als hij voor het aangezicht des Heeren zou verschijnen.

Gelukkig zijn wij niet in het onwetende gelaten aangaande het gebruik daarvan. Toen Mozes door den Heer geboden werd om zijn heerlijkheid op Josua te bevestigen, zeide God tot hem, dat de priester Eleazer voor Josua aan God raad zou vragen naar de wijze, of door middel, der Urim en Thummim (Numeri 27:21).

Saul, de koning van Israël verwachtte ook antwoord van God door hetzelfde middel, want de Schrift zegt: „En Saul vraagde den Heer, maar de Heer antwoordde hem niet, noch door droomen, noch door de Urim en Thummim (Samuël 28:7). De rede dat hij geen antwoord ontving was, omdat God hem verworpen had. En gelijk het met Saul ging zoo ook met geheel Israël. De Heer verwierp Israël tijdelijk en reeds voordat de stem der Profetie geheel verstomde, kwam de tijd, dat de Urim en Thummim niet gevonden werd. „En Hatthirsatha zeide tot hen, dat zij van de heiligste dingen niet zouden eten, totdat er een priester stond met de Urim en Thummim” (Ezra 2:62 en 63). In deze dagen echter, op het gebod des Heeren, werd het aan Joseph Smith afgedragen en door hetzelfde en door de macht des Heeren, vertaalde hij het boek van Mormon, zijnde een bewijs te meer dat de hand des Heeren niet verkort is, maar dat Hij gisteren, heden en voor altijd dezelfde is,

H. DE BRIJ.

Conferentie Notitie.

De Rotterdamsche Conferentie zal op Zondag 9 December a.s. te Rotterdam gehouden worden. De vergaderingen zullen plaats hebben voormiddag 10 uur in het lokaal „Excelsior” 15 St. Janstraat, de avondvergadering ten 6 uur in de zaal „Caledonia” 41 Haringvliet N.Z.

Broeders, Zusters en vrienden door de geheele Zending worden hiermede hartelijk uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen. Bezoekers van andere plaatsen worden echter vriendelijk verzocht aan hunne Conferentie-Presidenten tijdig van hun voornemen kennis te geven, opdat de noodige schikkingen, tot hun verblijf, bij de heiligen gemaakt kunnen worden.

Het Roosje en de Storm.

Een jeugdig Roosje, juist ontloken,
Uit den groenen rozenknop
Hi f haar hoofdje trots maar edel,
Naar den blauwen hemel op.
't Lieflijk rood van hare kroon
Sprak reeds fluist'rend, ik word schoon.

Sterk was de stengel, die haar steunde,
Krachtig, groen, frisch en gezond,
Goed de aarde die haar voedde,
Schoon, de hof, waarin zij stond,
't Zonlicht had icd'ren dag,
Nieuwe levenskracht gebracht.

Haar jeugdig harte goed en edel
Keude lijden noch verdriet,
Was in 't leven wel tevreden,
Zag blij voorwaarts in 't verschiet.
Doch de hitte van een dag,
Had een onweer aangebracht.

In stroomen viel de regen neder;
Donder rolde snel en luid;
Bliksem deed het aardrijk trillen,
Gierend riep de wind om buit,
Schudde 't roosje ruw en hard,
Dat haar harte brak van smart.

Na den storm verscheen 't lieflijk zonlicht,
Hielp 't roosje uit den nood,
Deed van vreugd haar boezem zwellen,
Dat zij haren kroon ontsloot.
Zoo, na lijden en geween,
't Roosje in haar bloei verscheen.

Het is niet altijd dat de stormwind,
Roosjes schudt tot heerlijkheid.
Hen doet beven en doet lijden,
Zoo tot bloeien maakt bereid;
Als de stengel is zeer zwak
Breekt het met den stormwind af.

H. DE BRIJ.

Voor het Evangelie.

door ANNIE ROBERTS.

Het was een heerlijke avond, vele jaren geleden, in een der groote kolendistricten, welke in Zuid-Wales, in Groot-Brittagne gelegen is.

Een koel avondwind was met den geur van bloemen bezwangerd, welke met witte bloesems gelijk sneeuw aan de heggen langs den weg heen en weder schommelden.

In de open deur van een nette kolenwerkerswoning, welke zich langs den weg bevond, stond een jong meisje van omstreeks negentien jaar, eenigszins angstig uitziende in de nederdalende avondschemering. Daarna, alsof zij diengene bemerkte had, naar welke zij uitzag, wendde zij zich met een lichten tred in de kamer en zette de toebereiding voor het avondmaal voort. Terwijl zij zich voorover boog om het vuur beter op te doen branden, kon men zien dat zij een schoon en aantrekkelijk gelaat had en als zij zich bewoog, deed zij dit met een gezonde, meisjesachtige bevalligheid welke haar zeer goed stond.

De kamer, door het haardvuur verlicht, was net en aangenaam, met een schoonen steenen vloer en de ouderwetsche rechtbank in den hoek en eene rij van glanzende borden daarboven, benevens de kleine, voor het avondeten gereed staande tafel.

Naast het venster zat de moeder van het meisje, welke, een bekende melodie neuriende, ijverig met breien bezig was. Zij bewoog zich in haar schommelstoel langzaam heen en weer, een volmaakt voorbeeld van tevredenheid.

Spoedig daarna werden buiten zware voetstappen gehoord en een man trad de kamer binnen. Dit was John Evans, de vader van het meisje, welke zoeven van zijn arbeid in de nabijzijnde kolenmijnen huiswaarts gekeerd was. Hij groette zijne vrouw en dochter op een blijmoedige wijze, waarna het drietal spoedig plaats nam aan de tafel en hun eenvoudig avondmaal begonnen te nuttigen.

John Evans was een sterke, zwaar gebouwde man, van middelbaren leeftijd, wiens rechte en volle kin en scherpe zwarte oogen, groote vastheid van karakter aanduidde; een man, wiens ideeën zoo bepaald en onwrikbaar waren als de rotsachtige uitgestrektheid der omliggende heuvelen; vriendelijk en zacht gelijk een kind, wanneer hij overgelaten werd om zijn eigen inzichten te volgen, doch streng en vreeselijk wanneer hij op eenige wijze werd tegen gestaan; een man welke een ware vriend kon zijn, nochtans iemand welke nimmer een belediging vergaf of een vijand vergiffenis schonk.

Nadat zij hun avondmaal geëindigd hadden en nog wat aangenaam zaten te praten, werd buiten een andere stap gehoord, ditmaal was het een vaste snelle stap en daarna een geklop aan de deur.

Ruth (want dit was de naam van het meisje) stond van hare plaats op, doch de uitdrukking van haar gelaat verraadde het feit,

dat zij meer dan half vermoedde, wie het was, die voor de deur stond.

Toen zij de deur opende trad een jonge man binnen, welke door John Evans hartelijk gegroet werd, hetwelk aantoonde, dat de jeugdige bezoeker een welkome gast in de woning van den mijnwerker was.

De nieuw binnengekomen mijnwerker was Philip Morgan, een kloeke breedgeschouderde jonge man, onder wiens hoede men, na een blik in zijn heldere, eerlijke oogen geslagen te hebben, niet bevreesd geweest zou zijn, zijn leven toe te vertrouwen. Van nature was hij zacht gelijk een vrouw, vergevensgezind voor eene fout, nochtans dapper en onbevreesd in tijden van gevaar, gelijk als velen der mijnwerkers konden getuigen. Eerlijk en oprecht in alle deelen van zijn wezen, haatte hij alles wat naar valsheid of bedrog zweemde.

Als hij binnengetreden was, nam hij plaats op den stoel, welke Ruth voor hem gezet had en begon met Evans te praten. Doch zijn blik dwaalde zoo dikwerf en verbleef zoo lang en lieflijk op den slanken vorm van Ruth rusten, terwijl zij snel het huis-houdelijke werk verrichtte, dat het zeer gemakkelijk was om te raden, wat den jongen mijnwerker tot de woning van John Evans bracht. En in waarheid, waarom zoude hij zijne waardeering voor haar verbergen. Was zij niet zijn toekomstige vrouw? En wanneer het najaar weergekomen zou zijn, indien alles wel ging, zouden zij huwen, met de heilwenschen en zegeningen van al degenen, welke tot hen in betrekking stonden.

Wanneer iemand aan Philip Morgan gevraagd zou hebben, wanneer hij voor het eerst liefde voor Ruth Evans opgevat had, zou hij dit niet hebben kunnen zeggen, want het schein hem toe dat hij haar altijd had liefgehad. Zelfs vanaf de tijd dat zij een slank, zwartoogig meisje van vijf of zes jaren was, toen hij een flink gebouwde knaap van twaalf jaren, de groene heuvelen te zamen met haar beklouterd had en haar op zijne breede schouders huiswaarts had gedragen. Toen zij ouder geworden waren, was zij altijd voor hem de eerste en de waardeering welke hij destijds gevoelde, was met zijn groei ontwikkeld en gesterkt met het toenemen zijner kracht, totdat het thans duidelijk te zien was, dat dit kleine Welsche meisje, met haar zachte zwarte oogen, meer waard was voor dezen kloeken jongen mijnwerker, dan al de schatten van het koninkrijk van eene majesteit.

Ruth was spoedig met haar arbeid gereed en plaatste zich naast haar moeder, waarna de avond in gezellig gesprek, afgewisseld door het zingen van liederen, waaraan allen deelnamen, snel voorbijging; want daar is niets dierbaarder voor het Welsche volk dan zang; inderdaad is dit zulk een eigenschap van hen als een volk, dat het dikwerf naar waarheid „het land van zang” genoemd werd.

Juist voor het naar huis gaan, sprak Philip van zingen, hetwelk hij op straat gehoord had en zeide dat hij een oogenblik stil

gehouden had om te luisteren en vernomen had, dat het van twee Mormoonsche Ouderlingen was, welke openbare vergadering op 'de marktplaats hielden. „En” zeide hij, „ik hoor dat zij vele bekeerlingen hier in den omtrek maken. Slechts eenige avonden geleden hebben zij een aantal gedoopt en beneden te Llanelly hebben zij een vertakking van hun kerk van ongeveer veertig leden georganiseerd.

Niemand bemerkte de bios welke over het aangezicht van Ruth kwam, terwijl hij sprak, noch zagen zij hoe ingespannen zij arbeide aan het breiwerk, hetwelk zij in haar hand had. John Evans stond van zijn plaats op en klopte ongeduldig de asch van zijn pijp tegen den haard uit. „Het verwondert mij” zeide hij, „hoe zulke dingen worden toegestaan”. Inderdaad het is maar goed voor deze schurken, dat ik in zulke zaken geen autoriteit heb, want ik zou hen daar plaatsens, waar zij geen kwaad doen konden”. Deze woorden werden op eene barsche, wraakzuchtige wijze uitgesproken, hetwelk toonde dat de spreker een bittere vijand van de zaak der waarheid was, welke zoo hevig strijdende was, om in dit gedeelte der wereld een vasten bodem te krijgen.

Hij hield voor een oogenblik op, waarna hij zich ongeduldig naar Philip wendde. „Doch waarom zouden wij ons moeielijk over deze dingen maken?” zeide hij. „Indien er menschen zijn welke dwaas genoeg kunnen wezen om de leugens, welke deze mannen vertellen, te gelooven — wel, laten zij het doen, doch zoolang als zij noch mij, noch de mijnen hinderen, waarom zou ik mij ongerust behoeven te maken?” Wederom boog Ruth zich over haar werk en spoedig daarna nam Philip zijn afscheid, met verwondering in zijn hart, waarom de oogen van Ruth de zijnen niet wilden ontmoeten, toen hij vertrok en haar gewoonlijk helder aangezicht zulk eene treurige uitdrukking had.

Indien hij haar had kunnen zien, nadat hij haar verlaten had, zou hij zekerlijk nog meer verwonderd geweest zijn, want nog lang nadat hare ouders zich te rusten hadden begoven, bleef zij somber voor zich uitstarende zitten. En toen zij ten laatste opstond, om naar haar slaapvertrek te gaan, sprak zij herhaalde malen tot zichzelf: „O, indien zij slechts wisten”.

Zes maanden voor den tijd waarvan wij schrijven, had Ruth een bezoek aan haar tante gebracht, welke in Noord-Wales woonde en ten tijde van haar bezoek hielden twee Ouderlingen der Mormonen bij haar tante een tijdelijk verblijf. Van hen hoorden zij het Evangelie voor de eerste maal en de heerlijkste waarheden zonken diep in haar hart, vervullende hare ziel met een voortreffelijke blijdschap. Kort voordat zij huiswaarts keerde omhelsde hare tante en familie het Evangelie en werden gedoopt en geloovende met haar geheele hart dat hare ouders met vreugde de waarheid zouden ontvangen, gelijk zij zelf gedaan had, zoo verzocht zij ook om door de Ouderlingen gedoopt te worden en aan haar verzoek was voldaan.

Toen zij tehuis wederkeerde, vond zij de stad in groote opgewondenheid over de komst van twee Mormonen Ouderlingen,

gelijk zij genoemd werden, welke in de omstreken gepredikt hadden en vonden velen welke hun godsdient gaarne aannamen. Doch daar waren er tevens velen, welke hen bitter tegenstonden en tot haar verdriet vond zij haar vader onder deze laatsten. Met de geheele kracht zijner natuur scheen hij dezen nieuwen godsdienst te haten, en met al de bitterheid waarvoor hij in staat was stond hij het in elken weg tegen.

Arme kleine Ruth, vreezende haars vaders toorn, durfde zij hare bekeering tot een geloof, hetwelk haar vader zoo haatte, niet te vertellen en haar moeder — goede ziel — 't had nooit bekend geweest, dat zij den wil van haar echtgenoot in eenig opzicht, gedurende haar leven had tegengestaan. Bovendien was zij eene zenuwachtige halve invaliede, en Ruth, vreezende het ergste voor haar, hield zich stil.

En Philip — verscheidene malen was zij op het punt geweest om het hem mede te deelen, doch op de eene of andere wijze, ofschoon hij niet veel aangaande dit onderwerp zeide, wist zij dat hij geen liefde voor de ouderlingen, noch voor hunnen godsdienst in zijn harte droeg.

Zoo verliepen de dagen in weken en Ruth hield haar geheim voor zichzelf, zelfs niet eens de vergaderingen durvende bijwonen, welke de Onderlingen in de buurt hielden, uit vrees dat haar vader het te weten zou komen.

Op een avond, vele dagen later na die waarmede onze geschiedenis begon, kwam John Evans zeer vroeg tehuis en als hij het huis binnentrad, zagen zijn vrouw en dochter dat hij zeer opgewonden was. Als hij naar de plaats bij het venster, waar zij zat, naderde, vreesde zij bij voorgevoel van hem, wetende, na een blik in zijn aangezicht, dat alles ontdekt was.

En aldus bleek het te zijn. Denzelfden dag had hij een bloedverwant van hem uit Noord-Wales ontmoet, welke gedachteloos de bekeering van Ruth en haar doop door de Mormoonsche Ouderlingen verteld had. Dit wilde hij eerst niet gelooven, doch ten laatste was hij van de verklaring van dien man overtuigd geworden en dien avond was hij naar huis gesnel om haar die geschiedenis onder het oog te brengen. Ten eerste vroeg hij of het waar was, dat zij hem ongehoorzaam had durven zijn, en zichzelf en hem de schande had aangedaan, om zich bij deze verachtelijke Mormonen aan te sluiten!

Zij trachtte hem te vertellen, dat het niet in hare bedoeling gelegen had, om hem ongehoorzaam te zijn toen zij gedoopt was geworden, doch hij onderbrak haar, en toen vlgde een tooneel hetwelk moeielijk zou zijn te beschrijven. Nooit te voren had John Evans zulke woorden tot zijn dochter gezegd, want hoe barsch hij ook tot anderen mocht zijn geweest, was hij tot haar altijd zacht en vriendelijk; want was zij niet zijn ooilam de trots van zijn hart? Doch het scheen dat hij dit alles in zijn hevigen toorn vergat, en stortte zulke bijnamen over haar, dat zij, schrikkende voor hem, bevende ineenkromp.

Ten laatste vroeg hij haar of zij voornemens was dezen godsdienst te verloochenen, en met een nieuwe, in haar geboren macht had zij „neen” gezegd. En toen — doch waarom te zeggen wat volgde? Voldoende te zeggen, dat zij een weinig later het huis verliet, verboden om het ooit weder binnen te treden, verdreven van huis om des Evangelies wille!

Zij had niet getracht om bij haar vader te pleiten, daar zij wist dat het nutteloos zou zijn; doch toen zij de deur bereikte keerde zij terug naar de plaats waar haar moeder zat te weenen, en haar zacht omhelzende, fluisterde zij: „Ween niet moeder, God zal voor mij zorgen”. En toen ging zij uit het huis, waarin zij van kindsaf een woonplaats had gehad. *Wordt vervolgd.*

Aanstelling.

Ouderling Leendert van den Akker, welke sedert eenigen tijd in Brussel is werkzaam geweest, is als President van die Conferentie aangesteld.

Gemengd Nieuws.

De Telephoon, een der getrouwe overbrengers van 's menschen gedachten, zal wellicht, binnen enkele jaren, New York met San Francisco, Californië, verbinden. Dit is een afstand van omstreeks 4.000 mijl. De tegenwoordige telephoon verbinding loopt van New York zuidwestwaarts. over Chicago, naar Omaha, en van Californië noordwestwaarts, over Butte en Salt Lake City tot Denver, hetwelk slechts een afstand van ongeveer 500 mijl, overlaat om bovengenoemde verbinding te maken.

Overschoon, het gezegde, over dezen langen afstand, twee of driemaal over genomen zou moeten worden, zoo zou een handelaar in New York zodoende in staat zijn om in weinige minuten een koop in Californië te sluiten, waartoe voorheen maanden noodig was.

Van de prijzen welke op de Parijsche tentoonstelling uitgereikt werden, heeft Amerika, Frankrijk niet medegerekend, de meeste gouden, zilveren en bronzen medailles, als ook de meeste eervolle vermeldingen ontvangen.

In de Ster van 1 Nov. l.l. in „Luiksche Conferentie” staat Ouderling S. Springer, moet zijn J. Springer, evenals D. P. Chenev waarvoor moet worden gelezen D. P. Cheney.

I N H O U D:

Een en zeventigste halfjaarlijksche Conferentie	Blz. 337	Conferentie Notitie	Blz. 347
Uw wil geschiedde	„ 341	Het Roosje en de Storm	„ 347
Teekenen der laatste dagen	„ 342	Voor het Evangelie	„ 348
Het lot van het Heelal	„ 343	Aanstelling	„ 352
Urim en Thummin	„ 345	Gemengd Nieuws	„ 352

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam, Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.